

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Tertia Persvasio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

Respondemus, q̄ hęc calumniā seipsam interimit. Nam
 quum nemo compertus sit hactenus, qui vel scripserit,
 vel dixerit, Petrum vltra Neronis tempora vixisse, sed
 omnes conueniunt illum sub Nerone fuisse passum, nec non
 & Romę viginti quinq; annis Episcopatum tenuisse, iam ne
 cessario subinfertur, q̄ diu ante nonum annum Claudij Ro
 mam venerit, quum ab anno Claudij nono, ad vltimum vsq;
 Neronis, non plures intercesserint, quam nouemdecim.
 Claudius enim haud expleuit annos, xiiij, quibus si coniun
 xeris, xiiij, annos imperij Neronis, summa sit viginti octo.
 demptis igitur nouem annis Claudij, iam residui sunt, non
 vinginti quinq; sed nouemdecim dumtaxat. Et quum Hie
 ronimus horum vtrinq; non semel fatetur, hoc est, q̄ Romę
 sedit Petrus annis viginti quinq; & q̄ vltimo Neronis cruci
 fuit idem affixus, constare secum haud quaquā potest, si con
 cilium illud super legalibus, asserat circiter annum ab ascen
 sione christi decimum octauum, fuisse celebratum. Nam an
 nus decimus octauus ab ascensione christi, prorsus incidit in
 ipsius Claudij nonum annum, quod ex Eusebij supputatio
 ne manifestum est. Neq; fieri potest (nisi ego vehemēter fal
 lor) vt quis ab inconstantia, imo repugnantia Hieronimum
 tutetur, nisi forte dixerit, Petrū huius concilij gratia, ex Ro
 ma hierosolymam rediisse. Quod si quis opinabitur, palam
 erit nihilominus hanc calumniā non procedere.

Hieronimus

Petrus Romę
 sedit, xxv, ānis
 et passus est vl
 timo Neronis
 anno,

TERTIA PERSVASIO.

DENIQ; VE quod ne nono quidem anno illuc veni
 re potuisset, eiusdem imperij Petrus, Tranquillus in Clau
 dio est author, qui Christianos tunc temporis Roma fuis
 se pullos scribit, Claudius (inquit) Iudęos impulsore Chri
 sto assidue tumultuantes Roma expulit. Vbi Orosius ad
 dubitat, vtrum contra Christum tumultuantes Iudęos co
 erceri, & comprimi iusserit, an etiam Christianos simul, ve
 lut cognatę religionis homines voluerit expelli.

Qui pfecto si vel historiã rerũ gestarũ ab Apostolis, vñ sal
te Paulinas legisset epistolas, nõ ambigeret Christianos lu
daeorũ impietate & versutia, Cesarem, ac populum Ro, ad
vindictã excitante vna cũ eisdem Roma expulsos fuisse,
Quippe vel Apostolo ad Romanos in ep̃la id testãte. In
ter alios nãq; Christianos q̃s saluere iusserat, Salutate (inqt)
Priscillã & Aquilã, adiutores meos in Christo Iesu, qui pro
aia mea suas ceruices supposuerũt, q̃s sane nisi Christianos
Apostolus nouisset, in Catalago salutandorũ Christi fidei
liũ neutiquã reposuisset. Attũ quõ Iudæus gñe Aquila il
le fuerat, q̃uis in Christũ vna cũ cõiuge crediderit, nihil o
minus hunc tñ Lucas in actib⁹ Iudæũ Ponticũ nominat in
hac ṽba. Post hæc (inqt) egressus ab Athenis Paulus, ve
nit Corinthũ, & inueniens quendã Iudæũ noie Aquilã,
Põticũ gñe, qui nup venerat ab Italia, & Priscillã vxorem
ei⁹. Eo q̃ præcepisset Claudius discedere oēs Iudæos a Ro
ma, accessit ad eos, & quia eiusdẽ erat artis, manebat apd
eos & opabatur. Et ne quis dubitet Christianoseos fuisse,
addit Lucas in calce capi, duodeuigesimali dicens, Iudæ⁹ qui
dã Appollo noie, Alexandrinus gñe vir eloquẽs, deuenit
Ephesum potens in scripturis, hic erat doct⁹ viã dñi, & fer
uens spũ loquebat, & docebat diligenter ea, quẽ sunt Iesu,
sciens tñ baptisma Ioãnis, quẽ cũ audisset Priscilla, & Aqu
ila, assumpserunt eũ, & diligentius exposuerunt ei viã dñi.
hac Lucas ad ṽbũ. Et totũ hoc caput declarat Priscillã, &
Aquilã Christianos ex Iudæis factos, Roma vna cum alijs
expulsos fuisse. Quod iterũ docent Paulinæ literæ, quas
nouissime iã vbi tempus resolutionis suæ p̃pinquauerat,
ad vnice dilectũ discipulũ Timotheũ suũ miserat. Saluta
inqt Priscillã & Aquilam. Vnde nõ solum Christianos,
sed syncerissimos quoq; Christianos eos fuisse constat, vt
pote q̃s Apostolus data mō occasione nũq; non salutabat.
Nihil hic moror, qd̃ Stapulensis tam in hac ad Thimothe
um, q̃ ad Romanos ep̃stola innouat, verba apostolica ad
hunc modum exponens, salutat vos Priscilla & Acyla, vel
Prisca & Acyla, Origenem, Chrysostomũ, Ambrosiũ, &
tot doctũssimos alios interpretes, imo & veterẽ ipsam tra

ductione, cui in hac parte ERASMVS nihil derogat,
 hic sequi malo. Quid restat igitur dicere, q̄ Petrū ad no-
 nū vsq; Claudij annū Romam non venisse? Qui enim il-
 lac venire tunc potuerit, cum ceteri oēs cum Iudæi, tum
 Christiani inde pellerentur, & in tantum stomachare Ro-
 ma? Qui si posthac Romam aliquādo venerit, ac viginti
 quinque illic delituerit annis, Vespasiano eius imputaretur
 martyrium, quod de tam benignissimo erga omnes princi-
 pe credere nephas est, & nemo est omnium, qui hoc affir-
 mare audeat.

TERTIAE CALVMNIAE SVMMA.

Claudij temporib⁹, circiter annū imperij eius nonū,
 eieci sunt ab vrbe Iudæi, simul & Christiani, qd' ex
 Tranquilli pariter & Orosij constat historijs, vna cū
 Apostolorū actis. Testantur enim acta, Priscillam, & Aquilam,
 qui non Iudæi modo, verum etiam Christiani fuerūt,
 Roma per Claudium expulsos fuisse, quibus & se cōmen-
 dat Paulus, semel ad Timotheum scribens. dū Roma pul-
 si diuersarentur in Epheso, atq; iterū quum scribit ad Ro-
 manos, illis tum Romam ab exilio reuersis. Non potuit
 igitur ante nonum annum Claudij, Petrus venisse Romā,
 vnde Iudæi simul & Christiani pellebantur, quum palam
 sit Priscillam & Aquilam & Iudæos, & Christianos fuisse.

Actuum, xvij.

ij. Timo, vlti.

Roma, vltimo

RESPONSIO.

Respondemus, q̄ hac Calumnia nullius omnino mo-
 menti est, atq; id quidem plariscq; nominibus. Pri-
 mum, quia fieri potuit, vt quanquam aduersus Iudæ-
 os atq; Christianos edictum eiusmodi fuisset promulga-
 tum, vt Petrus, vel amicorum fauore, quemadmodum fe-
 re fit in eiusmodi negocijs, vel quia mortem nō metuisset,
 Romæ nihilominus contineretur. Deinde, nec Tran-
 quilli verba vidētur aliud quicquam efficere, quam q̄ im-

Hæc Calumnia
 quatuor rōni-
 bus cōfutatur,
 Prima,

Secunda,

Tertia,

Quarta,

Petrū āno clau
dij quarto Ro
mam venisse,

pulsore Christo, Iudæos assidue tumultuantes, e Roma
Claudius reppulisset. At Petrus nec ex illis erat, qui sic
tumultuabantur, nec is, quem Christus ex vrbe voluit eij
ci, imo contra potius, Euangelij docendi gratia, voluit in
vrbe commorari. Tertio, si Priscilla & Aquila discessi
ssent ex vrbe metu Claudij, non ideo protinus conficitur,
q̄ cæteri quicq̄ parem habuissent metum, & q̄ nullus om
nino Iudæus remansisset in vrbe. Quarto, vt donemus
Petrum inde cum cæteris fuisse pulsum, nihil tamē hæc ar
gutia prohibet, quin Petrus ante potuit venisse Romam.
Quamobrem & aduersarius ineptissime colligit, inqui
ens. Quid restat igitur dicere, quam Petrum ad nonum
vsq̄ Claudij annum Romam non venisse. Neq̄ enim
oportet, vt si nono anno Petrus Romam non venisset,
neq̄ proinde potuit ante nonum illuc accessisse. Nos em̄
ante nonum, ipso videlicet anno Claudij quarto, non du
bitamus illum aduenisse Romam. Quam rem pluribus
illustrum autorum testimonijs, mox ostensuri sumus.
Sed ista iam sufficiunt,

PERSVASIO QVARTA.

PERGAMVS iam eo ordine ostendere, ne ad vige
simum quidem annum post Christi passionem, vel in cœ
lum ascensionem Petrum Romam venire potuisse. Qd̄
ex verbis discipuli, a suspicionem apud Galatas sese purgā
tis clarissimum est. Dicit enim in ea quam ad Galatas de
derat epistola, non a quopiam hominum, sed solo Christi
munere, euangelicum mysterium sibi contigisse. Et quod
dixerat, ne cuiquam videretur falsum, probat inquires post
miraculosam suam ad fidem Christi conversionem, nō in
Hierusalem ad Apostolos se declinasse, sed protinus Ara
biam abiisse, tādē iterato Damascum repetisse, & tum
tertio loco primum tribus reuolutis annis, Hierosolymam
videndi Petri gratia transmigrasse. Deniq̄ post quinde
cū dies postquam Petrum & Iacobum fratrem domini